

SZÓLT-E AZ ISTEN?

Tette fel a kérdést Gyurka bácsi 2010. májusában, az utolsó közös szerkesztőségi ülésen. Magam részéről azt válaszoltam, hogy nem. Illetve igen is meg nem is. Ő azt mondta, hogy csak Jézusban, és előtte nem. Végül azzal zárta a beszélgetést, hogy na, majd ezt is megírja egyszer valaki. Azóta izgat a megírás kérdése, belevágjak-e. Ma találtam egy blog kommentben ezt a mondatot: „Ha a fiú nem Isten igéje akkor Isten sosem szólalt meg.” (Cormac McCarthy Az út c.regényéből)

Ez eldöntötte a kérdést.

Képzelnék el egy elképzelhetetlen piciny valamit, ami az összes lehetőséget magában hordozza és a magára eszmélés piciny szikrája ezt szétrobbantja. Ami szintén csak egy lehetőség. :D Megszámlálhatatlan önálló lehetőséggé válik, ami mind magában hordja az eredeti mindent magába foglaló potenciálhalmazt. Megvan? Aztán ezek a potenciálok elkezdenek távolodni egymástól már-már szinte elfelejtve honnan is származnak. Ez is megvan? No akkor már tudjuk, hogy semmit nem tudunk. :D

A szeretet teremtő álma, ereje, vágya az, ami visszatartathatlan árad túl önmagán és önmagába folyton folyvást visszatér. Mert a teremtő szerelmes a teremtésébe, hiszen az önnönmaga teljességéből teljesség. Az ÉN VAGYOK felvillanásával „egyidőben” megszületik a TE és a MI. Ez egy olyan tökéletesség érzés, ami újabb és újabb teremtésre ösztönöz, újabb és újabb elengedésre, mert csak a szabadságban tudok gyönyörködni.

Az az eredeti parányi potenciálhalmaz nem tud megszólalni, mert már nem létezik. Az a megszámlálhatatlan potenciál, ami különváltan egyre csak folytatja a teremtés gyönyörűségét az eredeti teremtő-e, amit mi istennek nevezünk? Egy öntudatra ébredt, mások öntudatát is felismerő és elismerő egyed ebből a halmazból visszaemlékezhet-e még eredetére? Mondhatja-e magát leszármazott gyermeknek? (Nem fogom használni az Atya-Fiú fogalompárt, nő vagyok, és ebben a minőségemben a hímsovinizmus hidegen hagy.) Olyan gyermeknek, aki genetikailag magában hordozza isteni természetének minden tulajdonságát? Ha pedig visszaemlékszik, ráismer önmagára, megteheti-e, hogy megtagadja a származását, pusztán azért, hogy ne bosszantsa fel azokat, akik azt állítják magukról, hogy ők hivatalból tudósai az eredeti teremtőnek? Állítván ezt azért, hogy véletlenül se ébredhessen senki önnönmagára.

„Jaj, nektek képmutató farizeusok és írástudók, (papok, lelkészek, tanítók), mert bezárjátok az Isten országát az emberek előtt: ti magatok nem mentek be, és akik bemennének, azokat sem engeditek be.” Mt.23,13

Felbosszantotta őket.

Gyurka bácsinak igaza volt. „Isten” csak azon keresztül szólhat meg, aki azonosítja magát vele. Azon keresztül, aki visszaemlékszik a szüleire, isteni származására, legyen az fiú avagy leány ezen a bolygón. És nap mint nap meg is szólal. Csak nem akarjuk meghallani. Mert ne felejtsük: „szólni”, beszélni, „gondolkodni”, csak ember tud.

„77a Jézus mondta: Én vagyok a fény, amely mindannyiuk fölött van. Én vagyok a mindenség; a mindenség belőlem jött ki, és a mindenség visszatér hozzám.

77b Hasíts el egy fát! Én ott vagyok. Emeld föl a követ! És meg fogtok találni engem ott.”

„101 Aki [n]em fogja ap[ját] és anyját meggyűlölni, mint én, nem lehet t[anítvá]nyom. És aki [nem] fogja szeretni [apját] és anyját, mint én, nem lehet a tanítványom. Mert az anyám [.....], de az igazi [anyám] adta nekem az életet.”

„113 A tanítványai mondták neki: Mikor jön el a királyság?
<Mondta:> Nem akkor jön el, amikor várják. Nem amikor (azt) mondják: Íme erre, vagy íme ott van! De az Atya királysága a földön terjed ki, és az emberek nem látják azt.”
(Tamás evangéliuma)

Felsőcsatár, 2013.02.08.